

FANTASIEWERELD

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Eva Flendrie, 2013

Hester Smit
Melanchthon Schiebroek

Ze trekt aan mijn arm en sleurt me de gang door. We staan boven aan het trappenhuis als ik me boos omdraai. ‘En nu is het klaar Belle! Mama moet koken en jij mag óf alleen óf niet buitenspelen.’ Ik schrik een beetje van mijn felle toon en Isabel zo te zien ook. ‘Maar mama,’ zegt ze zachtjes, ‘maar, maar er staat een schaap buiten.’ Ik doe mijn best haar boos aan te blijven kijken – wat een fantast is het toch. Volgens de kinderarts mag ze zich af en toe zich gewoon aanpassen en in “de grote mensen wereld leven” – maar daar heb ik nu even geen tijd voor.

‘Weet je wat,’ zeg ik, ‘ga jij buitenspelen met het schaap dan ga ik het eten klaarmaken.’ En ja hoor, huppelend gaat ze de trap af.

Ik kijk uit het keukenraam, ze durft niet te dicht bij het schaap te komen, hij is best wel groot en straks wordt het schaap boos of bang omdat ze zo dichtbij komt. Het schaap rent rond in het grote grasveld achter het huis. Er zijn altijd witte ganzen op het veld, daar speelt ze vaak mee. Dan rennen ze rondjes en vliegen ze samen. Het zijn bijzondere ganzen want ze spreken mensentaal en zijn megagroot. Ze kan er uren over praten, waar haalt ze al die fantasie vandaan? Geen idee. En nu, nu is er een schaap achter het huis. Ze probeert iets dichterbij te komen: ‘Hallo schaap. Ik ben Isabel en dit zijn mijn vrienden,’ ze wijst naar de ganzen die nu ook nieuwsgierig komen kijken naar Maria – het schaap heet vanaf nu Maria.

Ah shit, de pan kookt over. Snel haal ik het deksel eraf en probeer de schade te beperken. Ik schenk mijn glas wijn opnieuw vol terwijl ik de radio wat harder zet. Africa, Toto, wat een klassieker! Voor ik het weet zijn ik en mijn glas wijn aan het dansen. “I guess it rains down in africa.” Paul en ik hebben dit nummer onze eerste vakantie samen zeker 80 keer gedraaid. Even, in dat moment vallen alle zorgen van me af.

‘Mama, mama!’ hoor ik dichterbij komen. De voordeur slaat dicht. Huilend en met een opengescheurde knie zakt ze dramatisch ineen in de keuken.

‘Het schaap, het schaap, ik dacht misschien mag ik op het schaap rijden, maar toen rende het weg.’

‘Is dat zo?’ vraag ik vriendelijk. ‘Kom, dan doen we een pleister op de wond en een beetje toverzalf.’

Ze komt tot rust. ‘Net nu er een schaap was heb ik hem weggejaagd.’ Ze staart verdrietig naar haar kapotte knie.

‘Geef niet lieverd.’ Ik geef haar een kus op haar voorhoofd.

‘Tegen wie praat je schat?’ zegt Paul terwijl hij de keuken binnenkomt. Ik voel me betrap en weet niet waar in de lege keuken ik moet kijken. Zenuwachtig draai ik aan mijn trouwring.

‘Jezus Char, niet weer,’ zegt hij terwijl hij naar de gedekte tafel voor drie kijkt.